

Arrest

nr. 200 697 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DEGEEST
Weg naar Ellikom 286
3670 MEEUWEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEGEEST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 juli 2015 België is binnengekomen, diende op 29 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 29/07/2015

U werd een eerste keer gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 29 januari 2016 van 8u59 tot 13u10, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Diederik Degeest, was gedurende het volledige gehoor aanwezig. U werd een tweede maal gehoord op het CGVS op 6 juni 2016 van 9u25 tot 11u03, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger en een soenniet van Arabische origine. U bent geboren en opgegroeid in Bagdad in de wijk Shuala. In de loop van 2013 verhuisde u naar el Ghazaliya, Bagdad.

Op 30 september 2013 heeft u zich aangesloten bij het Iraakse leger. Na een training bent u op 17 januari 2014 in dienst getreden, waarna u werd ingezet op de administratieve dienst van uw eenheid, die betrokken raakte in gevechten met IS in de streek tussen Falluja en Saqlawiya. Op 15 juni 2014 werd u gearresteerd en gevangenen genomen omdat u één of twee dagen voordien had geweigerd aan uw oversten om namen te verwijderen uit administratieve salarislijsten. U werd gedurende drie dagen gevangen genomen. Op 18 juni 2014 kon u ontsnappen en ging u naar uw tantes huis in Ghazaliya. Diezelfde nacht werd uw ouderlijk huis in brand gestoken door leden van het Mehdi-leger, vrienden van uw overste. Na de brandstichting in uw huis verhuisde uw gezin. Op 17 juli 2014 ging u klacht indienen omwille van de brandstichting in de rechtbank van al Karkh. De rechter weigerde echter om de namen van de daders te vermelden in de klacht. U besloot diezelfde dag nog dat u het land zou verlaten. Op 25 juli 2014 nam u in Bagdad het vliegtuig naar Turkije. Daar verbleef en werkte u bijna een jaar lang, waarna u op 15 juli 2015 verder naar Griekenland reisde. Via de Balkanroute kwam u aan in België op 28 juli 2015 en diende u op 29 juli 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een attest van het Ministerie van Onderwijs gericht aan het Ministerie van Defensie, een kopie van de woonstkaart van uw vader, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, kopieën van uw klacht bij de rechtbank van al Karkh en enkele foto's van uzelf in militaire kledij.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de vermeende problemen die gerelateerd zijn aan uw dienst bij het Iraakse leger. U weigerde daarbij midden juni 2014 namen te wissen uit administratieve lijsten en werd vastgehouden waarna u kon ontsnappen, waarna uw ouderlijk huis in brand werd gestoken, en waarna u een klacht indiende bij het gerecht. U vreest aangaande uw desertie eveneens disproportioneel gestraft te worden. Na grondige analyse van uw dossier heeft de Commissaris-generaal echter geconcludeerd dat u noch het Vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend en dit om de volgende redenen.

Hoewel u uw functie als militair aannemelijk heeft kunnen maken aan de hand van de door u neergelegde documenten (attest Ministerie van Onderwijs, foto's van u in militair uniform), bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u omwille hiervan werd vervolgd in Irak in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit om de volgende redenen.

Aangaande uw vrees om bij een eventuele terugkeer naar Irak disproportioneel gestraft te worden voor uw desertie uit het Iraakse leger – u vreest namelijk drie jaar gevangenisstraf (CGVS 1, p. 11, 17) – , wijst het CGVS er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming. U legt namelijk geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent.

Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De geloofwaardigheid van uw verdere asielrelaas wordt verder zwaar ondermijnd door de flagrante tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die uw verklaringen hieromtrent kenmerken.

Zo verklaart u tijdens uw eerste interview enerzijds dat u 's morgens werd gearresteerd (CGVS 1, p. 12), terwijl u tijdens uw tweede interview verklaart dat dit misschien 's avonds was gebeurd en het al een beetje donker was buiten (CGVS 2, p. 5). Het feit dat u dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over een nochtans cruciaal element in uw asielaanvraag, en één van de redenen waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht, doet zware twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid hiervan. Ten tweede spreekt u zich eveneens tegen over hoe lang voor uw arrestatie u dan werd gevraagd om de namen uit de lijst te verwijderen. Zo heeft u het enerzijds over één of twee dagen voordien en legt u ook uit hoe het komt dat dit 2 dagen voordien was, nl. de komst van de inspectie (CGVS 1, p. 12), terwijl u anderzijds verklaart dat u gearresteerd werd op misschien dezelfde dag als wanneer u gevraagd werd namen uit een lijst te verwijderen, of misschien de dag erna of zelfs twee dagen erna (CGVS 2, p. 4). Als verklaring voor deze tegenstrijdigheden zegt u dat u het niet meer zo goed weet aangezien u al een tijdje uit het land bent vertrokken (CGVS 2, p. 4). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheden. Van iemand met een gegronde vrees kan evenwel verwacht worden dat hij weet of hij al dan niet werd gearresteerd op dezelfde dag als zijn problemen of enkele dagen later. Dit is in casu niet het geval. Het feit dat u zich tegensprekt over de chronologie van dergelijke cruciale elementen in uw asielrelaas doet weerom serieus twifelen aan de geloofwaardigheid hiervan. Een derde gelijkaardige tegenstrijdige situering in de tijd manifesteert zich in uw verklaringen aangaande de duur van uw detentie. Zo verklaart u tijdens uw eerste interview dat u gedurende drie dagen werd opgesloten (CGVS 1, p. 13), terwijl u tijdens uw tweede interview verklaart dat u slechts één nacht werd vastgehouden en u niet weet hoeveel uren u precies in de gevangenis zat (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat u veel details bent vergeten, u veel data bent vergeten en u al lang uit Irak bent vertrokken (CGVS 2, p. 6). Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat de duur van uw arrestatie en uw detentie een detail zijn in uw asielrelaas aangezien dit namelijk één van de redenen is waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht. Door het feit dat u zich dus over dergelijke cruciale elementen in uw asielrelaas tegensprekt, kan het CGVS verder geen geloof hechten aan uw arrestatie door uw oversten.

Uiteindelijk wordt vastgesteld dat u zich ook reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tegensprak over de chronologie van de feiten. Zo situeerde u enerzijds uw arrestatie en de daaropvolgende opsluiting en ontsnapping enkele dagen voor uw vertrek uit Irak, volgens u op 25 juli 2014 (vragenlijst CGVS, vraag 3.1), waardoor kan gesteld worden dat de door u aangehaalde arrestatie plaatsvond medio juli 2014. In datzelfde interview verklaart u anderzijds dat de brandstichting in uw ouderlijk huis, nadat u reeds was ontsnapt, op 18 juni 2014 plaatsvond, en niet medio juli 2014 zoals u eerder had verklaard (CGVS vragenlijst, vraag 3.5).

Het CGVS stelt dat het bijzonder bevreemdend is dat u een dergelijk tegenstrijdige situering in de tijd maakt van deze nochtans centrale gebeurtenissen in uw asielrelaas.

Verder verklaart u op het CGVS dat uw ouderlijk huis dezelfde nacht van uw ontsnapping, nl. op 18 juni 2014, in brand werd gestoken door drie mensen van het Mehdi-leger die bevriend waren met uw baas, uw vervolger (CGVS 1, p. 14-15). Aangezien aan uw arrestatie en uw problemen met uw baas geen geloof werden gehecht, kan ook aan de brandstichting in uw huis omwille van die problemen verder geen geloof worden gehecht. Daarbij dient opgemerkt te worden dat het bijzonder opvallend is dat dat drie belangrijke figuren van het Mehdi-leger - één iemand was namelijk één van de belangrijkste stichters van deze organisatie - persoonlijk uw huis in brand zouden hebben gestoken (CGVS 1, p. 15). Deze militie heeft immers tal van leden, aanhangers en patrouilles in de verschillende wijk van Bagdad die gezagsgetrouw orders opvolgen van hun leiders. Het is bijgevolg bijzonder onwaarschijnlijk dat één van de stichters van het Mehdi-leger uw huis persoonlijk in hoogsteigen persoon in brand zou komen steken.

U staakt deze brandstichting met een klacht ingediend door uw moeder (document 6). Deze klacht is echter tegenstrijdig met uw eigen verklaringen hierover waardoor de geloofwaardigheid ervan verder wordt ondermijnd. Zo verklaart u meermaals dat bekende personen, waaronder een stichtend lid van het Mehdi-leger, uw huis hebben verbrand nadat u was ontsnapt (CGVS 1, p. 9, 11, 14, 15-17). Echter, in de door u neergelegde klacht staat te lezen dat uw huis zwaar werd beschoten en ook in brand werd gestoken (cf. document 6). Nergens in uw verklaringen valt echter te lezen dat uw huis ook beschoten werd, naast het feit dat het werd verbrand. Het feit dat uw verklaringen niet stroken met de door u neergelegde documenten ter staving van uw eigen asielrelaas, doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beschieting. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat het bijzonder vreemd is dat, als gedeserteerde soldaat en bedreigd door uw overste bij het Iraakse leger, u nog een klacht zou indienen bij de Iraakse overheid, waartoe uw vervolger behoort. U deed dit overigens ook pas een maand na de effectieve brandstichting. Dit is echter vreemd aangezien u eerder verklaarde dat, indien u opgepakt zou worden, u een straf van drie jaar riskeerde (CGVS 1, p. 11). Gezien uw vrees om voor uw desertie gestraft te worden (zie supra), is het bijzonder opmerkelijk dat u een officiële klacht bij de rechtbank van al Karkh heeft ingediend, waarbij u bovendien zelfs uw eigen naam, soennitische geloofsovertuiging, rang en specifieke legerafdeling vermeldde. Bijgevolg doet bovenstaande vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uiteindelijk dient opgemerkt te worden dat u slechts een kopie van deze klacht neerlegt, waardoor de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze door u neergelegde Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten, nl. uw arrestatie en de daaropvolgende brandstichting.

Uiteindelijk wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd door de volgende vaststelling. Het is namelijk bijzonder opvallend dat uw vervolgers zich in de voor het Iraakse leger bijzonder drukke en hectische periode van juni 2014, namelijk de val van Mosul en het fatwa uitgeroepen door grootayatollah al Sistani, zouden bezighouden met het vervolgen van een administratieve werkkraacht wegens het weigeren om enkele namen van een salarislijst te schrappen. Het feit dat uw vervolgers in de gegeven context in dergelijke mate tijd en manschappen – u verklaarde namelijk dat u door tien à twaalf bewakers werd meegenomen (CGVS 1, p. 12) – zouden steken in het arresteren, vasthouden en bewaken van een dienstweigerende administratieve werkkraacht, gaat alle logica te boven.

Verder haalt u ook aan dat u dagelijks met massale moord wordt geconfronteerd en dat u als soenniet geen veilige plaats kent in Bagdad (CGVS 1, p. 11). Wat betreft uw verwijzing naar het veralgemeende geweld in Bagdad, wordt verwezen naar de onderste paragrafen van deze beslissing (zie infra). Betreffende uw soennitische strekking, blijkt niet uit uw verklaringen dat u er in geslaagd bent om uw vrees in dit verband te staven of te concretiseren, waardoor u uw vrees niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Ten slotte kan er verder niets van geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas door de volgende vaststelling.

Zo merkte het CGVS op dat de informatie die terug te vinden was op uw openbaar Facebook-profiel "M.K.A.", deze account werd namelijk verwijderd na uw tweede interview op het CGVS op 6 juni 2016, niet alleen tegenstrijdig is met uw verklaringen op het CGVS, u verklaarde namelijk naar Turkije te zijn vertrokken op 25 juli 2014 (CGVS 1, p. 5), maar ook met de klacht die u indiende bij de rechtbank in Bagdad, volgens u op 18 juni 2014 (cf. document 6). Op alle door u afgelegde interviews verklaart u namelijk dat u op 17 juli 2014 een klacht heeft ingediend bij de rechtbank betreffende de brandstichting in uw ouderlijk huis en dat u op 25 juli 2014 het land heeft verlaten richting Turkije (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; vraag 3.1; CGVS 1, p. 18, 19; CGVS 2, p. 7, 8). Deze verklaringen werden ook ondersteund door de door u ingediende klacht bij het gerecht van al Karkh die gedateerd is op 17 juli 2014 (zie document 6) en uw verklaringen waarin u stelde dat u ongeveer acht dagen na het indienen van deze klacht het land verliet, dus effectief rond 25 juli 2014 (CGVS 2, p. 8). Deze verklaringen staan echter in schril contrast met de berichten die u op uw Facebook-profiel gepost heeft in de desbetreffende periode (cf. screenshots in administratieve dossier). Zo liet u op 17 juli 2014 in een eerste Facebook-bericht, waarvan u erkende dat u het zelf gepost hebt, weten dat u uw eerste vlucht nam in Eyüp Sultan, Istanbul (CGVS 2, p. 9) (cf. blauwe map, 8C). Geconfronteerd met de vaststelling dat dit flagrant tegenstrijdig is met het feit dat u op dezelfde dag een klacht indiende in de rechtbank van al Karkh en bovendien nog een week hierna in Bagdad zou verblijven, kwam u niet verder dan te verklaren dat u die dag had besloten naar daar te vliegen omdat een vriend van u daar woonde. U ging ook nog verder door te verklaren dat u de intentie had om daar naartoe te gaan om daar te werken en dat u dat daarom had geschreven (CGVS 2, p. 9). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich volgens uw Facebook-profiel reeds buiten Irak bevond op het moment van de door u aangehaalde incidenten. Het feit dat u, nochtans volgens uw eigen verklaringen met een gegronde vrees voor uw vervolgers en belangrijke mensen van het Mehdi-leger, uw locatie op Facebook zomaar openbaar prijs gaf, doet zwaar twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten. Ook op 19 juli 2014 postte u nog een bericht waarin u liet weten dat het regende in Istanbul, waarop een bevriend persoon u vroeg waar u was (cf. blauwe map, 8 N & O). Nog op 19 juli 2014 antwoordde u op deze vraag dat u in Aksarai (Turkije) was. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen waarbij u op dat moment nog in Irak was, kwam u nogmaals niet verder dan te stellen dat dit normaal was en dat het niet zo om dat te doen op Facebook. U ging daarna nog verder door te verklaren dat het normaal is en dat u zo liegt tegen mensen (CGVS 2, p. 10). Dit biedt nogmaals geen afdoende verklaring waarom u op uw Facebook-profiel radicaal tegenstrijdige informatie postte ten aanzien van uw eerdere verklaringen en uw neerschrift van uw klacht bij de rechtbank van al Karkh (zie supra). Gelet op uw Facebook-berichten kan er verder door het CGVS geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw woonstkaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw rantsoenkaart. Deze documenten hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. De door u neergelegde klacht bij de rechtbank en de opvolging ervan werden hierboven reeds besproken (zie supra). Het attest van het Ministerie van Onderwijs en de foto's werden hierboven ook reeds aangehaald (zie supra). Deze stukken documenteren uw professioneel profiel maar bevatten geen informatie over de door u verklaarde problemen, laat staan dat zij informatie zouden bieden die bovenstaande tegenstrijdigheden vermogen te verklaren of te weerleggen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vermeldt in het opschrift van zijn verzoekschrift dat onderhavig beroep een "beroep tot nietigverklaring" betreft. De Raad heeft echter een hervormingsbevoegdheid overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en zal eerst onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen.

2.2. Verzoeker tekent tevens beroep aan tegen de beslissing om het bevel tot het grondgebied te verlaten (*bijlage 13quinquies*). In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat en een snelle en adequate behandeling van de zaak te waarborgen.

Voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77/1 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op grond van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesmemorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding).

Door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, is de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar met een goede rechtsbedeling.

Bovendien biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in artikel 39/80 van de Vreemdelingenwet, moet de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Het beroep is slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft. Het beroep moet onontvankelijk worden verklaard voor zover het betrekking heeft op het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinquies}), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, los van het feit dat ook geen enkel middel werd aangevoerd tegen het bevel.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert drie middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van *“de artikelen 57/6 (tweede lid) en 62 Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in samenhang gelezen met het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”*

Na een korte theoretische toelichting, betwist verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing omtrent de vluchtelingenstatus:

(1) Verzoeker betwist de beoordeling van de commissaris-generaal omtrent zijn desertie uit het Iraakse leger. Hij wijst erop dat de Iraakse Military Penal Code voorziet in gevangenisstraffen van twee tot zeven jaar voor desertie. Hij wijst er tevens op dat de door de commissaris-generaal toegevoegde informatie over amnestie voor deserteurs niet langer actueel is, daar het dateert van twee jaar geleden en zich baseert op cijfers van 2014. Hij voert aan dat degene die amnestie krijgen vaak op een andere manier gestraft worden: zij worden ingezet in de meest gevaarlijke conflicten. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk een gevangenisstraf vreest omwille van desertie en verwijst ter staving hiervan naar de stukken bijgebracht in het verzoekschrift (verzoekschrift, stukken 2-4).

(2) Verzoeker merkt op dat uit het door hem neergelegde medisch attest (verzoekschrift, stuk 1) blijkt dat hij lijdt aan concentratieproblemen. Hij stelt dat hij vaak verward is en moeite heeft om zich data en tijdstippen te herinneren, hetgeen hij reeds vermeldde tijdens de CGVS-interviews.

(3) Verzoeker voert aan geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd bij aanvang van de asielprocedure. Hij verklaarde bij aanvang van de asielprocedure immers op 18 juni 2014 ontsnapt te zijn geweest en Irak te hebben verlaten op 25 juli 2014, hetgeen overeenstemt met zijn verklaringen tijdens de CGVS-interviews. Dat verzoeker eerder verklaard had dat hij *“enkele dagen”* voor zijn vertrek uit Irak ontsnapt was, kan volgens verzoeker niet weerhouden worden als een tegenstrijdigheid daar dit niet nader gespecificeerd werd. Hij meent dat: *“voor verzoeker kan 30 dagen perfect betekenen enkele dagen..., gelet op het feit dat dit meer dan 2 jaar geleden is lijkt dit in vergelijking ook maar enkele dagen te zijn”*.

(4) Verzoeker betwist eveneens de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door hem neergelegde klacht tegenstrijdigheden zou bevatten met zijn asielrelaas. Hij voert aan dat hij niet aanwezig was toen zijn huis afbrandde en werd beschoten, doch dat hij enkel heeft vastgesteld dat het huis afgebrand was, hetgeen hij verklaarde tijdens het CGVS-interview. Ook de door verzoeker neergelegde klacht vermeldt dat zijn huis werd platgebrand nadat het beschoten werd. Verzoeker meent aldus dat zijn verklaringen consistent zijn met hetgeen in de klacht vermeld wordt. Hij wijst er tevens op dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de beschietingen, terwijl verzoeker nooit heeft verklaard dat deze beschietingen hebben plaatsgevonden.

(5) Verzoeker wijst er tevens op dat hij zolang gewacht heeft om zijn klacht in te dienen uit vrees om gearresteerd te worden. Verzoeker heeft uiteindelijk zijn klacht ingediend bij een onafhankelijke onderzoeksrechter en niet bij de politie. Hij wijst erop dat soennieten in Bagdad bang zijn om bedreigingen aan te geven bij de politie, *“gelet op de vrees dat soennieten zouden worden verraden”*. Verzoeker heeft ten slotte het land verlaten omdat hij de indruk kreeg dat zijn klacht niets opbracht.

De rechter deelde hem mee dat hij zich tot het politiebureau diende te wenden, doch de politie is sjiitisch en zou verzoeker dan zeker arresteren.

(6) Verzoeker voert tevens aan dat hij tijdens het CGVS-interview reeds vermeldde dat zijn Facebookaccount niet actief gebruikt werd omdat het vaak werd gehackt. Bovendien wijst hij erop dat hij de berichten op Facebook plaatste om zijn omgeving te misleiden dat hij zich in Turkije bevond, zodat zijn belagers hem niet zouden komen zoeken in Irak.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 juncto Conventie van Genève van 28.07.1951 in samenhang gelezen met de schending van artikel 2, 3 en 5 EVRM”*.

Verzoeker bespreekt het begrip *“vluchteling”* zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe. Hij benadrukt zijn vrees voor vervolging omwille van zijn werk en zijn desertie uit het Iraakse leger.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van *“artikel 48/4 Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 juncto artikel 15 richtlijn 2011/95/EU en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Na een korte theoretische toelichting betwist verzoeker de beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat hij in geval van een gedwongen terugkeer naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een *“bedreiging van zijn leven”*. Verzoeker wijst erop dat hij woonachtig was in het Ghazaliya district, dat opgesplitst is in een soennitisch en een sjiitisch gedeelte. Uit landeninformatie (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat *“de sjiieten meer vrijheid hebben dan de soennieten die voornamelijk vrezen voor het Mehdi leger”* en dat het district van verzoeker zeer gevaarlijk is omwille van geweldplegingen door de sjiitische milities, waarbij voornamelijk soennieten gevaar lopen. Hij verwijst naar landeninformatie van de Verenigde Naties en de *“COI Focus Irak”* waaruit blijkt dat burgers in Bagdad slachtoffer zijn van aanslagen gepleegd door IS en dat vooral soennieten een groter gevaar lopen om slachtoffer te worden van individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moord. Hij wijst er tevens op dat soennieten het risico lopen om door de veiligheidsdiensten gearresteerd te worden aan controleposten omdat zij ervan verdacht worden lid te zijn van ISIS. Hij meent dat dit voor hem zeker het geval zal zijn, daar hij geseind staat en al twee jaar niet meer in Irak is geweest, waardoor hij als ‘onbekende soenniet’ zal worden beschouwd. Hij wijst er tevens op dat de sjiitische milities handelen in feitelijke straffeloosheid en dat het geweld heel Bagdad treft. Hij besluit dat:

“Het geweld in Bagdad is in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert niet doelgericht en indien dit al doelgericht is dan is het duidelijk dat het geweld voornamelijk gericht is tegen soennitische burgers waarbij IS tracht om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken.

Aldus is er een ernstige bedreiging van het leven van verzoeker als gevolg van geweld ten gevolge van een gewapend conflict”.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij geen woonplaats meer bezit, daar zijn woning werd afgebrand.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- een medisch attest opgesteld door dr. R. Van Aken op 7 april 2017 (stuk 1);
- een *“arrestatiebevel”* (stuk 2);
- een *“aanhoudingsbevel”* (stuk 3);
- een *“weigering leger”* (stuk 4);
- rapport *“Security situation in Baghdad – The Shia militias”* van Finnish Immigration Service van 29 april 2015 (stuk 5);
- artikel *“UN casualties figures for Iraq for the month of March 2017”* van United Nations Iraq van 1 april 2017 (stuk 6);
- een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2017 (stuk 7).

3.1.3. In een aanvullende nota van 19 januari 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van Cedoca van 25 september 2017.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad verzoekers asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het citeren van algemene beginselen van behoorlijk bestuur, internationale en nationale bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging, het formuleren van louter blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Vooreerst werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging omwille van zijn desertie uit het Iraakse leger. Verzoeker voert aan dat landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich baseert omtrent het geven van amnestie aan deserteurs (Landeninformatie, stuk 21, nr. 3-4) niet actueel is, doch de Raad wijst erop dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat deze informatie niet langer correct zou zijn noch dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat deserteurs die amnestie krijgen op een andere manier zouden worden bestraft betreft een louter blote bewering die niet wordt ondersteund door concrete elementen en gegevens en aldus niet kan worden aanvaard. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn eigen verklaringen niet zou getroffen worden door een amnestiemaatregel, daar hij aangeeft vervolging te vrezen omwille van zijn desertie (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 11, 17). Uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 21, nr. 3-4) blijkt echter dat desertie niet disproportioneel zwaar bestraft wordt. In de bestreden beslissing werd dan ook terecht geoordeeld:

“Hoewel u uw functie als militair aannemelijk heeft kunnen maken aan de hand van de door u neergelegde documenten (attest Ministerie van Onderwijs, foto's van u in militair uniform), bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u omwille hiervan werd vervolgd in Irak in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit om de volgende redenen.

Aangaande uw vrees om bij een eventuele terugkeer naar Irak disproportioneel gestraft te worden voor uw desertie uit het Iraakse leger – u vreest namelijk drie jaar gevangenisstraf (CGVS 1, p. 11, 17) – , wijst het CGVS er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming. U legt namelijk geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent.

Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden."

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging door de sjitische milities naar aanleiding van zijn tewerkstelling wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

In de bestreden beslissing werd vooreerst terecht opgemerkt dat:

"Zo verklaart u tijdens uw eerste interview enerzijds dat u 's morgens werd gearresteerd (CGVS 1, p. 12), terwijl u tijdens uw tweede interview verklaart dat dit misschien 's avonds was gebeurd en het al een beetje donker was buiten (CGVS 2, p. 5). Het feit dat u dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over een nochtans cruciaal element in uw asielaanvraag, en één van de redenen waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht, doet zware twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid hiervan. Ten tweede spreekt u zich eveneens tegen over hoe lang voor uw arrestatie u dan werd gevraagd om de namen uit de lijst te verwijderen. Zo heeft u het enerzijds over één of twee dagen voordien en legt u ook uit hoe het komt dat dit 2 dagen voordien was, nl. de komst van de inspectie (CGVS 1, p. 12), terwijl u anderzijds verklaart dat u gearresteerd werd op misschien dezelfde dag als wanneer u gevraagd werd namen uit een lijst te verwijderen, of misschien de dag erna of zelfs twee dagen erna (CGVS 2, p. 4). Als verklaring voor deze tegenstrijdigheden zegt u dat u het niet meer zo goed weet aangezien u al een tijdje uit het land bent vertrokken (CGVS 2, p. 4). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheden. Van iemand met een gegronde vrees kan evenwel verwacht worden dat hij weet of hij al dan niet werd gearresteerd op dezelfde dag als zijn problemen of enkele dagen later. Dit is in casu niet het geval. Het feit dat u zich tegenspreekt over de chronologie van dergelijke cruciale elementen in uw asielrelaas doet weerom serieus twifelen aan de geloofwaardigheid hiervan. Een derde gelijkaardige tegenstrijdige situering in de tijd manifesteert zich in uw verklaringen aangaande de duur van uw detentie. Zo verklaart u tijdens uw eerste interview dat u gedurende drie dagen werd opgesloten (CGVS 1, p. 13), terwijl u tijdens uw tweede interview verklaart dat u slechts één nacht werd vastgehouden en u niet weet hoeveel uren u precies in de gevangenis zat (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat u veel details bent vergeten, u veel data bent vergeten en u al lang uit Irak bent vertrokken (CGVS 2, p. 6). Er kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat de duur van uw arrestatie en uw detentie een detail zijn in uw asielrelaas aangezien dit namelijk één van de redenen is waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht. Door het feit dat u zich dus over dergelijke cruciale elementen in uw asielrelaas tegenspreekt, kan het CGVS verder geen geloof hechten aan uw arrestatie door uw oversten."

Verzoeker voert aan dat hij vaak verward is en moeite heeft om zich data en tijdstippen te herinneren, en verwijst ter staving hiervan naar het door hem neergelegde medische attest. De Raad merkt echter op dat dit attest uiterst summier melding maakt dat verzoeker medicatie wordt voorgeschreven omwille van geheugenproblemen en concentratieproblemen, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoekers mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Daarenboven merkt de Raad op dat het attest dateert van 7 april 2017, terwijl de CGVS-interviews plaatsgevonden hebben op 29 januari 2016 en 3 juni 2016, waardoor niet kan worden afgeleid dat verzoeker reeds op het moment van de CGVS-interviews met deze problemen kampte.

Verzoeker toont door het louter neerleggen van dit attest dan ook niet aan dat hij tijdens de CGVS-interviews moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat:

“Uiteindelijk wordt vastgesteld dat u zich ook reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tegensprak over de chronologie van de feiten. Zo situeerde u enerzijds uw arrestatie en de daaropvolgende opsluiting en ontsnapping enkele dagen voor uw vertrek uit Irak, volgens u op 25 juli 2014 (vragenlijst CGVS, vraag 3.1), waardoor kan gesteld worden dat de door u aangehaalde arrestatie plaatsvond medio juli 2014. In datzelfde interview verklaart u anderzijds dat de brandstichting in uw ouderlijk huis, nadat u reeds was ontsnapt, op 18 juni 2014 plaatsvond, en niet medio juli 2014 zoals u eerder had verklaard (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Het CGVS stelt dat het bijzonder bevreemdend is dat u een dergelijk tegenstrijdige situering in de tijd maakt van deze nochtans centrale gebeurtenissen in uw asielrelaas.”

Wat betreft verzoekers verweer dat ‘enkele dagen’ voor hem ook dertig dagen zou kunnen betekenen, is de Raad van oordeel dat dergelijk verweer een louter gekunstelde *post factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand is gekomen na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. Dienaangaande merkt de Raad op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. In zoverre verzoeker verwijst naar het door hem neergelegde medische attest ter verschoning van deze tegenstrijdigheid, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De commissaris-generaal oordeelde bovendien terecht dat:

“Verder verklaart u op het CGVS dat uw ouderlijk huis dezelfde nacht van uw ontsnapping, nl. op 18 juni 2014, in brand werd gestoken door drie mensen van het Mehdi-leger die bevriend waren met uw baas, uw vervolger (CGVS 1, p. 14-15). Aangezien aan uw arrestatie en uw problemen met uw baas geen geloof werden gehecht, kan ook aan de brandstichting in uw huis omwille van die problemen verder geen geloof worden gehecht. Daarbij dient opgemerkt te worden dat het bijzonder opvallend is dat dat drie belangrijke figuren van het Mehdi-leger - één iemand was namelijk één van de belangrijkste stichters van deze organisatie - persoonlijk uw huis in brand zouden hebben gestoken (CGVS 1, p. 15). Deze militie heeft immers tal van leden, aanhangers en patrouilles in de verschillende wijk van Bagdad die gezagsgetroouw orders opvolgen van hun leiders. Het is bijgevolg bijzonder onwaarschijnlijk dat één van de stichters van het Mehdi-leger uw huis persoonlijk in hoogsteigen persoon in brand zou komen steken.”

Verzoeker voert geen dienstige argumenten aan ter betwisting van deze pertinente en terechte motivering, zodat deze door de Raad wordt overgenomen.

In de bestreden beslissing werd tevens met recht gemotiveerd dat:

“U staft deze brandstichting met een klacht ingediend door uw moeder (document 6). Deze klacht is echter tegenstrijdig met uw eigen verklaringen hierover waardoor de geloofwaardigheid ervan verder wordt ondermijnd. Zo verklaart u meermaals dat bekende personen, waaronder een stichtend lid van het Mehdi-leger, uw huis hebben verbrand nadat u was ontsnapt (CGVS 1, p. 9, 11, 14, 15-17). Echter, in de door u neergelegde klacht staat te lezen dat uw huis zwaar werd beschoten en ook in brand werd gestoken (cf. document 6). Nergens in uw verklaringen valt echter te lezen dat uw huis ook beschoten werd, naast het feit dat het werd verbrand. Het feit dat uw verklaringen niet stroken met de door u neergelegde documenten ter staving van uw eigen asielrelaas, doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze beschieting. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat het bijzonder vreemd is dat, als gedeserteerde soldaat en bedreigd door uw overste bij het Iraakse leger, u nog een klacht zou indienen bij de Iraakse overheid, waartoe uw vervolger behoort. U deed dit overigens ook pas een maand na de effectieve brandstichting. Dit is echter vreemd aangezien u eerder verklaarde dat, indien u opgepakt zou worden, u een straf van drie jaar riskeerde (CGVS 1, p. 11). Gezien uw vrees om voor uw desertie gestraft te worden (zie supra), is het bijzonder opmerkelijk dat u een officiële klacht bij de rechtbank van al Karkh heeft ingediend, waarbij u bovendien zelfs uw eigen naam, soennitische geloofsovertuiging, rang en specifieke legerafdeling vermeldde.

Bijgevolg doet bovenstaande vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uiteindelijk dient opgemerkt te worden dat u slechts een kopie van deze klacht neerlegt, waardoor de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze door u neergelegde Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten, nl. uw arrestatie en de daaropvolgende brandstichting."

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de inhoud van de door hem neergelegde klacht niet tegenstrijdig zou zijn met de door hem afgelegde verklaringen tijdens het CGVS-interview. Verzoeker voert immers aan dat hij niet aanwezig was bij de aanval door de sjiiitische milities en enkel gezien heeft dat zijn huis werd afgebrand, doch de Raad merkt op dat dit geen voldoende verklaring biedt voor de vaststelling dat verzoeker tijdens de CGVS-interviews niet vermeldde dat zijn huis ook werd beschoten, zoals blijkt uit de door hem neergelegde klacht. De Raad merkt andermaal op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. De vastgestelde tegenstrijdigheid betreft immers een kernelement van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij deze elementen correct weergeeft. Waar verzoeker opmerkt dat deze motivering "naast de kwestie is", daar hij nooit verklaarde dat zijn huis beschoten werd, merkt de Raad op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn verklaringen inhoudelijk overeenstemmen met de door hem neergelegde documenten. Aldus werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers omissie een tegenstrijdigheid betreft die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoekers verweer dat hij zolang gewacht heeft om aangifte te doen, daar hij vreesde gearresteerd te worden en als soenniet niet zou geholpen worden, doch eventueel verraden zou worden door de politie, dat hij ten slotte aangifte deed bij een onderzoeksrechter, doch dat hij het land verlaten heeft nadat deze hem meedeelde zich tot de politie te wenden, betreft een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens de CGVS-interviews. Verzoeker doet hiermee echter geenszins afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die vreesde om gearresteerd te worden door de overheid, zich tot de rechtbank van deze overheid zou wenden onder vermelding van zijn naam, geloofsovertuiging en legerrang.

Verzoeker betwist bovendien volgende motivering in de bestreden beslissing niet, die pertinent en terecht is en steun vindt in het administratief dossier. Bij gebrek aan dienstig verweer, wordt deze motivering door de Raad overgenomen:

"Uiteindelijk wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd door de volgende vaststelling. Het is namelijk bijzonder opvallend dat uw vervolgers zich in de voor het Iraakse leger bijzonder drukke en hectische periode van juni 2014, namelijk de val van Mosul en het fatwa uitgeroepen door grootayatollah al Sistani, zouden bezighouden met het vervolgen van een administratieve werkkraacht wegens het weigeren om enkele namen van een salarislijst te schrappen. Het feit dat uw vervolgers in de gegeven context in dergelijke mate tijd en manschappen – u verklaarde namelijk dat u door tien à twaalf bewakers werd meegenomen (CGVS 1, p. 12) – zouden steken in het arresteren, vasthouden en bewaken van een dienstweigerende administratieve werkkraacht, gaat alle logica te boven."

Verder werd in de bestreden beslissing nog gesteld dat:

"Ten slotte kan er verder niets van geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas door de volgende vaststelling. Zo merkte het CGVS op dat de informatie die terug te vinden was op uw openbaar Facebook-profiel "M.K.A." , deze account werd namelijk verwijderd na uw tweede interview op het CGVS op 6 juni 2016, niet alleen tegenstrijdig is met uw verklaringen op het CGVS, u verklaarde namelijk naar Turkije te zijn vertrokken op 25 juli 2014 (CGVS 1, p. 5), maar ook met de klacht die u indiende bij de rechtbank in Bagdad, volgens u op 18 juni 2014 (cf. document 6). Op alle door u afgelegde interviews verklaart u namelijk dat u op 17 juli 2014 een klacht heeft ingediend bij de rechtbank betreffende de brandstichting in uw ouderlijk huis en dat u op 25 juli 2014 het land heeft verlaten richting Turkije (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; vraag 3.1; CGVS 1, p. 18, 19; CGVS 2, p. 7, 8). Deze verklaringen werden ook ondersteund door de door u ingediende klacht bij het gerecht van al Karkh die gedateerd is op 17 juli 2014 (zie document 6) en uw verklaringen waarin u stelde dat u ongeveer acht dagen na het indienen van deze klacht het land verliet, dus effectief rond 25 juli 2014 (CGVS 2, p. 8). Deze verklaringen staan echter in schril contrast met de berichten die u op uw Facebook-profiel gepost heeft in de desbetreffende periode (cf. screenshots in administratieve dossier). Zo liet u op 17 juli 2014 in een eerste Facebook-bericht, waarvan u erkende dat u het zelf gepost hebt, weten dat u uw eerste vlucht nam in Eyüp Sultaan, Istanbul (CGVS 2, p. 9) (cf. blauwe map, 8C).

Geconfronteerd met de vaststelling dat dit flagrant tegenstrijdig is met het feit dat u op dezelfde dag een klacht indiende in de rechtbank van al Karkh en bovendien nog een week hierna in Bagdad zou verblijven, kwam u niet verder dan te verklaren dat u die dag had besloten naar daar te vliegen omdat een vriend van u daar woonde. U ging ook nog verder door te verklaren dat u de intentie had om daar naartoe te gaan om daar te werken en dat u dat daarom had geschreven (CGVS 2, p. 9). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich volgens uw Facebook-profiel reeds buiten Irak bevond op het moment van de door u aangehaalde incidenten. Het feit dat u, nochtans volgens uw eigen verklaringen met een gegronde vrees voor uw vervolgers en belangrijke mensen van het Mehdi-leger, uw locatie op Facebook zomaar openbaar prijs gaf, doet zwaar twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten. Ook op 19 juli 2014 postte u nog een bericht waarin u liet weten dat het regende in Istanbul, waarop een bevriend persoon u vroeg waar u was (cf. blauwe map, 8 N & O). Nog op 19 juli 2014 antwoordde u op deze vraag dat u in Aksarai (Turkije) was. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen waarbij u op dat moment nog in Irak was, kwam u nogmaals niet verder dan te stellen dat dit normaal was en dat het niet zo om dat te doen op Facebook. U ging daarna nog verder door te verklaren dat het normaal is en dat u zo liegt tegen mensen (CGVS 2, p. 10). Dit biedt nogmaals geen afdoende verklaring waarom u op uw Facebook-profiel radicaal tegenstrijdige informatie postte ten aanzien van uw eerdere verklaringen en uw neerschrift van uw klacht bij de rechtbank van al Karkh (zie supra). Gelet op uw Facebook-berichten kan er verder door het CGVS geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.”

Verzoekers verweer dat zijn account niet actief werd gebruikt aangezien het heel vaak werd gehackt, betreft een loutere herhaling van zijn verklaringen, doch dit doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing, daar verzoeker tijdens het CGVS-interview zelf verklaarde dat hij deze berichten op zijn Facebook had gepost (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 7, p. 9). Verzoekers verweer dat hij zijn omgeving trachtte te misleiden zodat zijn vervolgers hem niet meer actief zouden opsporen in Irak, betreft een loutere *post factum* verklaring, die bovendien geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat *“het feit dat u, nochtans volgens uw eigen verklaringen met een gegronde vrees voor uw vervolgers en belangrijke mensen van het Mehdi-leger, uw locatie op Facebook zomaar openbaar prijs gaf, doet zwaar twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten.”* Verzoekers verweer kan aldus niet worden aanvaard.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. In de bestreden beslissing werd immers omstandig gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde wordt onzegd. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd:

“Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw woonstkaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw rantsoenkaart. Deze documenten hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. De door u neergelegde klacht bij de rechtbank en de opvolging ervan werden hierboven reeds besproken (zie supra). Het attest van het Ministerie van Onderwijs en de foto's werden hierboven ook reeds aangehaald (zie supra). Deze stukken documenteren uw professioneel profiel maar bevatten geen informatie over de door u verklaarde problemen, laat staan dat zij informatie zouden bieden die bovenstaande tegenstrijdigheden vermogen te verklaren of te weerleggen.”

Waar verzoeker thans documenten neerlegt die zijn vrees voor vervolging omwille van desertie (een arrestatiebevel, een aanhoudingsbevel en een *“weigering leger”*) moeten staven, merkt de Raad op dat deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging, maar in het Arabisch, en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging deze documenten niet in overweging.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqüies}) neerlegt, volstaat het erop te wijzen dat dit document niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoeker verwijst naar zijn bijzonder profiel als soenniet, stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier, verzoekschrift en de aanvullende nota geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij voor soennieten op zich het risico met zich zou meebrengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker kan worden bijgetreden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk maakt en dat uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Irak, zou dreigen te worden vervolgd of geviséerd. Dit geldt des te meer nu hij, wat zijn persoon betreft, geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn religie als soenniet verbonden actuele incidenten heeft aangehaald. Verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview dat soennieten geen “*veilige plaats*” hebben en dagelijks met “*massale moord*” geconfronteerd worden (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 11), volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd, nu hij er niet in slaagt zijn vrees *in concreto* aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*” van 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker verwijst naar het specifieke district waarin hij zal terechtkomen in Bagdad, maar dit laat geenszins toe om een ander licht te werpen op de bovenstaande beoordeling. Verzoeker voert geen andere reden aan waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP